

Передплата

за «РУСЛАНА» вписуть:

з Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
за пів року . . . 10 кор.
за чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 1.70 кор.

За границею:

за цілий рік: зі щоденною
виплатою 7 доларів, або 12
рублів; з виплатою двічі
в тиждень 5½ доларів, або 10
рублів; з виплатою що субо-
ти 4½ доларів, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» при ул.
Оссолінських ч. II. (партер)
(фронт від ул. Тихої). Експе-
диція місцева в Агенції
Соколовского в насажі Гавс-
мана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—

Рекляма неопечатаві в
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надіслазі» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні довесеня по 30 сот.
від стрічки.

Замкненє сесії державної ради.

(Δ) На основі найвищої постанови наслідком однодушної ухвали ради міністрів замкнуто XIX сесію державної ради. Коли після замішаня, яке настало в четвер наслідком опору Слав. Союзу і чеських хліборобників з одного боку і рішучим обставанем за дальшою сесією роботящих сторонництв, христ. суспільники виступили яко посередники порозумія, блисла на хвилю надія успішної розвязки парламентарного пересиленя. Особливо коли навіть чеські христ. суспільні посла. мимо приналежности до Слав. Союзу заявили ся за дальшою парламентарною роботою, за котрою рішучо стояли також христ. суспільники і соціял-демократи, здавало ся, що говеде ся побороти всі перепони і винайти формулу, котра би зволила Слав. Союз і відвела его від дальшої обструкції.

Повело ся посередникам порозумія наклонити обструкційні сторонництва, що відсунули на бік домаганя про засновиня чеського університету на Моравії і словінського в Люблянї, яке головно роздратовувало німецькі сторонництва. Провід в переговорах взяв у свої руки др. Люегер, а відтак провідник соціял-демократів др. Адлер і обидва договорювали обструкційним есторонництвам, щоби згодили ся на виконанє програми праці парламентарної не задля правительства, але в користь парламенту. Уступили на бік не тільки національно політичні але й народогосподарські

домаганя, які перше висувано яко заплату за залишенє обструкції. На нараді клубових предсідників в пятницю пополудні вибрано шестичленний виділ, що мав винайти відповідну домаганям Слав. Союзу формулу в справі тепер знов наперед висуненій що до закупна боснійских кметів. Порозуміне здавало ся бути певним.

Коли однак в суботу в ранці зібрав ся сей комітет угодний, виступав др. Шустер ш і ч з внесенем зверненем своїм вістрем прямо проти правительства: «Палата, відносно до ухвал з 11. марця і 8. червця є рішена на всякий спосіб перелести свою в сялю. Палата висловлює надію і домагає ся рішучо, щоби правительство ужило всяких політичних впливів, щоби відновленє кметів не відбуло ся приватною дорогою, але було уважане публичною справою».

Крім того домагав ся др. Шустер ш і ч, щоби се внесенє его було поладжене перед всіма иншими і щоби справа італійского університета не була порушувана сего року навіть наглою дорогою, а наостанку, щоби членом делегації був не др. Паллої, котрого вибрано, але Бенкович, як се було умовлено з христ. суспільниками.

Особливо перше внесенє було так різке, що наперед можна було предвидіти неможливість его виконаня. Наряду комітету перервано, а по полудні зібрав ся комітет угодний на кілька хвиль, щоби зазначити лише, що переговори розбили ся і розійшли ся без усякого успіху.

Тихо і без гомону закінчила ся XIX сесія державної ради своє встанованє, а з

замкненем сесії перервало ся парламентарне житє в державі. З замкненем сесії настала на парламентарній видівні повна *tabula rasa*, бо всі предлоги, внесеня, інтерпеляції ідуть до парламентарного архіву, як би їх не було, а так само ціла президія посольської палати і всі парламентарні комісії. Але що найбільш болюче для послів, що устає на весь час перерви побір дият, на котрі переважна часть послів була така жадна, а крім того устає також посольська незайманість.

Але поза всім тим виступав гроза розвязаня державної ради, бо як влучно висловив ся оден з провідників парламентарних німецьких, що замкненє сесії є вже другим дзвоненем, а третім дзвоненем є розвязанє.

Розпочаті ще в останній хвилі змагаганя христ. суспільників, щоби довести до порозумія, показали ся безуспішними, бо зустрінули ся з одного боку з завистію німецьких вольнодумців, котрі кинули підзор на христ. суспільників, начеб они хотіли запродати німецьку справу і з Слав. Союзом та правцею відновити давний зелізний перстєнь, а з другого боку натрафили на коромоли соціялістів, котрі бажали сему намаганю порозумію і усуненю обструкції надати значіне лапки наставленої на міністерство.

Тимчасом порозуміне з опозицією, колиб було повело ся, не довело би було до утвореня перстєня, а також не причинилоб ся до поваленя кабінету. Вправді було би правительство на кожний ворожий крок проти него вимірений відповіло поданем о відставку, одначе в нинішних обставинах

Ольвіо Пелліко.

Із днів мого тюремного життя.

(Le mie prigioni).

З італійської мови переклав

Володимир Держирука.

(Дальше).

Старий лікар зарівав докруги в палець загрубчики, опісля витягнув надрізану шкіру до гори і почав перерізувати набренілі мускули. Кров плила цюрком з жил, та сейчас їх перевязано шовковими нитками. Вкінці перепиловано кість.

Ані одного крику болю не видав з себе Марончеллі. Коли він побачив, як виношено відрізану ногу, поглянув він за нею з болем, звернувшись опісля до лікаря і сказав:

— Ви освободили мене від ворога, а я не в силі вам віддячити ся.

На вікні стояла рожка в склянці.

— Будь так добрий, принеси мені сю рожку, сказав він до мене.

Я приніс йому. Він дав її лікарєви і сказав:

— Не маю нічого иншого, що міг би вам дати в доказ вдячности.

А сей прийав рожку серед сліз.

LXXXVIII.

Лікарі від ран гадали, що шпиталь на Шпільберзі буде піклувати ся про всі потреби й не принесли нічого крім приладів. Та по укітченю ампутації замітили, що не було всіляких

потрібних річий як воскованого полотна, леду, обвязок ітд.

Бідний мусів чекати дві години, поки не принесли всього з міста. Вкінці міг він витягнути ся на ліжку а ногу обложено ледом.

Слідуючого дня усунено кроваві виприски, що повстали на рані, обмито, стягнуто назад шкіру і обвязано.

Кілька днів не давали хорому нічого крім горнятка юшки з розбитим яйцем. Коли однак минула небезпека закаженя крови, почали йому поступенно збільшати сили поживнішими стравами. Цісар казав хорим давати добрі страви з кухні надісспектора, поки они не прийдуть до сил.

Виздоровленє тягнуло ся сорок днів, опісля заведено нас знов до тюрми; її збільшили через се, що пробили стіну й получили нашу комнатку з комнаткою Оробоні-ого.

Я поставив мое ліжко, на тім місци, де лежав колись Оробоні. Мені було приємно, що я міг се зробити і здавало ся мені, що я близше него. Нераз сняв ся він мені, немов його дух навідував мене й скріпляв небесними потіхами.

Страшний вид всіх мук, які перетерпів Марончеллі перед ампутацією ноги, в часі операції і опісля, додавав могому духови більше сили. Та Бог, що дав мені здоровле в часі його хороби, відняв його, коли Марончеллі вже міг наступати на кулі.

Зачав я переживати болючі хвилі. Коли я знов виздоровів, слідував біль грудий, який терпів я перед тим; він утрудняв мені віддих.

— Тепер на мене черга, — сказав я до себе. — Чи маю я бути менше витревалым від могого товариша?

Я намагав ся, кілька був в силі, наслідувати його бодрість духа.

Без сумніву: кожда фаза людского життя має свої спеціальні обовязки. А обовязком хорого є: терпеливість, бодрість, намаганє бути сердечним для тих, що нас окружають.

Марончеллі, що мусів опирати ся на кулях, не мав колишньої рухливости і се журило його, бо він бояв ся, що лихо мені відслужує ся. Гадав також, що я його услуг уникаю, щоби йому ошадити труду й руху.

Таке справді нераз лучало ся, та я старав ся, щоби він зовсім не став свобідний. Він відчував діймаючі болі в нервах, немов відрізана часть ще була, як се дієть ся у всіх, у яких переведено ампутацію. Стопа, нога і коліно боліли його, хоч їх він вже не мав. До того кість була лихо перерізана; се увійшло в нові мязи й спричинило чимало ран. Аж по році рана зовсім загоїла ся й більше не розранювала ся.

LXXXIX.

Та нові болі нападали безталанного майже без перерви: біль, що почав ся від руки, а опісля став мучити ціле тіло, а перейшов у скорбут. Остання недуга покрила небавом ціле його тіло синявими плямами так, що він виглядав страшно.

Я старав ся потішити думкою: коли ми вкінці мусимо тут умерти, то ліпше є, коли одного з нас напад скорбут; се страшне лихо зажене нас до гробу коли не разом, то принайменше скоро одного по другім.

Ми готовили ся взаїмно на смерть й були спокійні. Девять літ тюрми й тяжких терпінь при звичаїли нас вкінці до гадки загибелі двох

Корона не згодилаб ся на уступленя міністерства, а спір між правительством і державною радою закінчив би ся єї розв'язанем.

В переговорах, якими в останній хвилі для ратованя парламентаризму кермували хрис.-суспільники, виявило ся наглядно, що обструкційним сторонництвом не розходило ся ані о університетські справи, котрі они відтак відсунули на бік, ані о викупи бо-снійських кметів, котрих доля зависима не від обсягу діланя державної ради, але від спільного міністерства, лише о славу витя-зів над правительством, до поваленя ко-трого змагали обструкційні сторонництва. Тимчасом змаганя обструкційних сторо-ництв влучило сим разом не кабінет бар. Бінерта, але державну раду і парламента-ризм.

Похорони гр. Казимира Баденього

відбули ся в поведілок в Буску серед незвичай-ного здвигу народа з міста і околичних сіл і великій участі інтелігенції і представників вла-стий. Відпоручником цісаря на похоронах був великій містр двору С. Е. гр. Холоневский, з міністерства явили ся міністер скарбу др. Бі-лінський, міністер кр. оборони Георгі і мін. др. Дулемба, намісник др. Бобжинь-ський з численними урядниками намісництва, президент др. Дембовский, Прокопо-вич, Сеферович ітд. По службі Божій в ко-стелі відправив С. Е. Митрополит гр. Шепти-цкий при участі містратів оо. Білецького і Турке-вича та численно зібраного руского духовен-ства панахиду при гарнім співі псалмців. Відтак єпископ Бандурский і архієп. Теодорович відслу-жили екзеквії, почім похоронний похід рушив через місто до родинної гробниці положеної в парку біля палати покійника. По відраві пана-хиди і похоронних екзеквії промовив над домо-вняю радник двору др. Пілят іменем кр. ви-ділу, вказавши на заслуги покійника около краю. Др. Герман іменем польского кола вказав на змаганя покійника на становищі міністра-прези-дента до розв'язки національно-політичного сп-ору в Австрії, котрого і тепер мимо запопадли-вих заходів ріжних керманців державних не повело ся розв'язати. Одначе виборчою рефор-мою (пята курия) і податковою реформою дав покійник почин до перестрою Австрії на новіт-них основах. Професор др. Челяковський (по чеськи) іменем чеського клубу вказав на зма-ганя покійника до переведеня рівноправности Чехів з Німцями і зазначив, що імя покійника буде записане золотими буквами в історії че-ського народа побіч таких державників як гр. Го-генварт (Чеський клуб вислав делегацію зложе-

так винищених організмів, що бажать спокою. А душі спускали ся на доброту Богу і певно вірили, що будемо разом в сім місця, де устає всяка ненависть людий і де ми колпсь погодимо ся й получимо ся з тими, що нас не любили.

Скорбут спричинив чимало лиха минувши-ми літами по тюрмах. Коли правительство ді-знало ся, що се нещасте стрінуло Марончеллі-го, попало із страху перед епідемією у великий кло-піт й згодило ся на зряджене лікаря: не пода-вати Марончеллі-му иншого ліку, як тільки сві-жий воздух й держати його в комнаті можливо як найкоротше.

А що я був його товаришем і терпів на безсилність, то мене стрінула та сама ласка.

Все, коли тільки призначений до проходів майдан не був зайнятий иншими вязнями; с. є пів години перед сходом сонця — кілька годин, опісля в часі обіду, коли нам подобало ся, далі: три години над вечером аж до заходу сонця, були ми на дворі. Так було в будні дні. В неді-лю, коли звичайно миші не ходили на прохід, були ми від рана до вечера на дворі, з виїмком полудня.

(Дальше буде).

ну з чотирох членів). Ректор Марс іменем львівского а радник двору Моравский іме-нем краківского університету зазначили заслуги покійника для сих огнищ науки (введено медич-ного виділу у Львові ітд.), почім забрав слово радник Ол. Барвіньский (по руски).

„За хвилю, говорив він, будуть на місци вічного супочинку тлінні останки мужа, котрий свої визначні здібности, своє глибоке і обме-сте знанє, всі свої сили і невсипучу працю ці-лого свого житя зложив на жертвовнику держави, краю і свого народу. Вимовними устами висло-влено вже заслуги незабутного покійника около держави і краю, вказано, скілько має єму завдячити польский нарід в своїм народно-полі-тичнім і культурнім розвитку. Одначе сей образ многосторонної прилюдної діяльности покійника був би неповний, колиб не згадати о тих єго змаганях, які положили міцні підвалини до шир-шого культурного розвитку і поступу руского народу в Галичині.

„В хвилі, коли покійник обняв управу Га-личини, одинокою рускою школою середною в краю була академічна гімназія у Львові, роблено перші доперва почини до витвореня рускої шкіль-ної літератури яко задаток наукового письмен-ства. Заходом і впливом покійника повстали дальші рускі гімназії, а крім тих взірцеві школи рускі при всіх учительских семінариях в східній Галичині. Цілий ряд нових підручників і книжок шкільних, котрих печатанє віддано Наук. Това-риству ім. Шевченка, не тільки значно збогатив убогу доси шкільну літературу руску, але помно-жив фінансові засоби Наук. Товариства і умо-жливив єго розвиток і на широкі розміри розпо-чатий видавничий рух наукових творів.

„Засновини в львівскім університеті рускої катедри історії заходами пок. намісника гр. Ба-денього ще більше причинили ся до зросту на-укового письменства, так що Наук. Товариства ім. Шевченка стало огнищем наукового руху, який звернув на себе увагу не тільки в краю, але й поза заграницею.

„Та не тільки на полі шкільництва, не тіль-ко що до признаня прав рускій мові в урядо-ваню, але й на полі економічного розвитку посо-бляв покійник своїм впливом. Величава ннї і-ституція обезпеченє „Дністер“, котра по всім краю сіттю агенцій розпростерла свою хосенну діяльність, заглячує свій почин часам намісн-кованя покійника.

„Колиж з волі монаршої покійний намісник опустив край, щоби завяти становище міністра-президента, не спускав з ока потреб краю і на-селеня і не забув на найбільш забутих і опуще-них, на ті убогі і нещасні вдови і сироти по руских сьвященниках, що нераз в нужді і голоді коротали свій вік. Єго благородному і теплому сердцю, чутливому на людску неволю, завдячити мають сї вдови і сироти, що в порозуміню і свіділаню тодішнього міністра скарбу Ексц. Бі-лінського отерто слюзи тим нещасним і визна-чено їм з державних фондів пенсії і датки на вихованє сиріт.

„Отсі змаганя покійного, котрі я навів при-кладово, стають лайліпшим доказом, як при-хильно відносив ся покійник до національного і культурного розвитку руского народу, а мавши ту честь і нагоду близше пізнати єго интенції в тім згляді, можу се засвідчити прилюдно. Ко-лиж мимо того не вся суспільність наша зрозу-міла щедрі интенції покійника, коли не одно у-пало острє і різке слово, не оден важкий камінь проти покійника, то нехай се буде успокоєнем, що ніхто каменем не кине на дерево без овочів. Але й між противниками, без яких не може о-бійти ся в сьвітї ні оден діяльний і визначний муж, починають цінити змаганя покійника, які-ми він причинив ся до культурного поступу і розвитку руского народу і які запише безсторон-на історія незатертими буквами. Іменем тих, котрі зрозуміли благородні интенції покійника і з вдячностю оцінюють єго заслуги, працюю от-сі тлінні останки високозаслуженого мужа, нехай єму буде пером ся земля, котру так щиро лю-бив, а між нами вічна єму пам'ять!“

На похоронах покійника явило ся велике число руского духовенства (між тими численні москвофіли оо. Колпачкевич, Давидович і ин., радник Ганчаковский, котрих орган „Галичанін“ нап'ятував покійника „гонителем-фараоном“, насміли репрезентації виділу кр. міст Львова і

Кракова і численні депутації громад та кондо-ленційні телеграми і письма до вдови, брата-маршалка і сина покійного, між иншими також вельми теплими словами написана телеграма від посла і голови укр.-руского клубу Рома-чука.

Державна рада.

Wiener Ztg з суботи оголошує в неурядовій часті:

„На основі Найвисшого уповновласненя за м-кнено XIX сесию державної ради в на-слідок одноступної ухвали ради міністрів. Лише з неохотою і по довгім ваганю рішило ся пра-вительство на сей крок, але став ся він в тій хвилі необхідним, коли також послідна проба, піднята одною з парламентарних груп, щоби до-рогою переговорів спровадити спосібність палати до праці, так як попередні зусилля в тім напру-мі, остали без успіху. Виня сего висліду лежить виключно по стороні тих сторонництв, які без потреби загатили дневний порядок великою скіль-костію наглих знесень, мимо того, що на дне-внім порядку були справи по правді народні і потрібні для добра загалу. Всі ті предлоги були вислідом стараня о добро загалу, а було немо-жливим уважати їх потребами правительства.

Мали бути забезпечені житєві потреби тор-говельних помічників, сїти льокальних зелізниць всіх країв мали бути розвинені видатним спосо-бом, а нафтовий промисл має одержати успішну матерьяльну поміч, чим спинено би грозячу під-вижку ціни нафти. Все то унеможливлено. Уне-можливлено також полагоду предімаря меліо-раційного фонду, як також наради над розпо-рядками в ціли усуненя дорожній хліба. Передо-всім однак мали бути упорядковані наші торго-вельні відносини з балканськими краями.

Скора і гладка парламентарна полагода сих незвичайно важних справ була конечна вже з огляду на вишню політику. В дійсности було се домаганєм монархії а заравом правдивим пита-нем хліба для широких кругів населеня. Однак обструкційні сторонництва зовсім не углядали того всего, відобрали власним побратимам на-году до праці і зарібку. Поодинокі славянські політики уживали найкрайвіших способів бор-би, щоби звівчити заклочене торговельно-політичних відносин з нашими сусідними сла-вянськими краями, а тим самим також їх еко-номічний розвиток. Таке поступованє є діймаю-чою шкодою для народів і держави, нараженем народного представництва, яке через се не є в можности сновити найповажніших задач і об-в'язків. Мимо того не залишило правительство нічого, що могло би запобічи уменшеню поваги парламенту і шкодам населеня. Однак всі ті зусилля розбили ся о сильний опір обструкцій-них груп, які домагали ся за сповненє своїх природних обовязків особливших користей, а вкінці виступили в диктаторскій спосіб з дома-ганями, щоби дійсність уложила в сей спосіб, щоби всі инші конституційні чинники піддати волі парламентарної меншости. Справа повнова-сного закона щораз більше оставала позаду, а висунено наперед політичні домаганя, яких спов-ненє було би викликало велике замішанє. Того всего не могло правительство, ані не вільно єму було допустати і так нічого иншого не полиша-ло ся, як рішити ся на крок, який найбільше на-давав ся до положеня кінця неможливим відно-синами в парламенті. Відвічальність спадає ви-ключно на справників, які заподіяли своїм по-ступованєм велику шкоду парламентови і на-селеню.

Просямо відховити перегплату.

Новинки.

— Календар. В середу: руско-кат.: Косми і Дам.; римо-кат.: Бонавентури. — В четвер: руско-кат.: Пол. Ризи Пр. Б.; римо-кат.: Ровісл. Ап.

— „Галічанін“ в ролі доносчика і фалшивника історії. Честь, яку віддала наша редакція пам'яті гетьмана Мазепи виданем святоточного числа „Руслана“, поділила на наших ренегатів наче червоне сукно на певне сотворіне. З сего приводу напад отже „Галічанін“ на нас в ч. 141 в новинці п. в. „Мазепинський номер Руслана“ називає нашу оцінку діяльності Мазепи „слова-словіями“ (хоч ми оперли її на найновіших історичних дослідях, в основу котрих сягли документальні дані) і зазначає, що „українофилы“ не тратьте надії на самостійну Україну „уповає на поміць не тільки своїх протекторів в Австрії, но также и на поддержку коренно рускыхъ патріотівъ в родѣ проф. Погодина“. Як відомо, проф. Погодін є прихильником самостійного національного розвитку нашого народу і яко такий заманіфестував ся в часі недавнього свого побуту у Львові. Панове з „Галічаніна“ оказали ся проте гідними епігонами доносчиків з часів Петра Вел., денунціюючи в сей низький спосіб згаданого професора перед російським правительством. Сей поступок наших ренегатів мусимо проте публично напаяти.

В ч. 142 в статі „Въ 200-лѣтіе полтавской побѣды“ той сам „Галічанін“ допускає ся фалшования історії, пускаючи несвідомим чатачам тумана в очі, що причиною „ізмін“ Мазепи „какъ доказывають новѣйшія историческія изслѣдованія на основаніи его писемъ и документовъ — никакъ не было стремленіе выбороть для Украины самостоятельность, а личное властолюбіе“. Се свідчить ясно, що чоловік, котрий писав сі слова, затає свідомо ті найновіші історичні досліди, оперті на письмах і документах Мазепи, які стверджують погляд зовсім противний, авж поданий в статі „Галічаніна“. Розуміє ся, що знайде ся дуже багато людей, які повірять сим словам органу ренегатів, але се не може вплинути ніяким способом на історичну оцінку діяльності Мазепи яко широго патріота, що кинув ся у бій з московським тираном „для загального добра матки моєї отчизни бідної України“, як сам урочисто заявив. І справедливо каже проф. Грушевський в найновішій своїй статі, характеризуючи Виговського і Мазепу та подаючи паралелю їх діяльності: „Одно зіставеть ся фактом безсумнівим і вірним. Се те, що як один так і другий, при індивідуальних відмінах, при ріжниці в тактиці, в засобах і способах, в деталях своїх планів, — були представниками, речниками, носителями політичних змагань, якими глибоко було пройняте все українське суспільство, вся свідоміша верства українського народу, вся українська інтелігенція їх часів. Их діло таким чином не було ані в яким разі особливим ділом, їх винахodom, їх забаганкою. Они виступили із здійсненем того, що було постулатом всієї суспільности“. (Літ. Наук. Вістник 1909, червень, ст. 431). А на замітку „Галічаніна“, що „честование Мазепи въ пору, когда весь русскій міръ празднуетъ свой національный праздникъ, не можетъ имѣть никакого значенія“, відповімо словами того самого проф. Грушевського: „Полтавська побіда була триумфом тільки російського імперіялізму, але не триумфом поступу і культури навіть з становища державної велико-руської народности, не тільки — з становища всього східнославянського, чи ще ширше — всього славянського світу, его гармонійного розвитку, его свободного і дружного поступу. З становища великорусского навіть, не тільки з „русского“ взагалі, — або становища східного Славянства, можеб було ліпше, як би день 27/VI не привіє з собою того вікопомного триумфу. І тим пояснюють ся здержливе становище до нього правдивих приятелів поступу і свободи“. (Ibid. ст. 428). Полтавські роковини є триумфом лиш для прихильників темного „царства кнута“, якими є й наші ренегати з „Галічаніна“.

— Зїзд укр. акад. молодіжи розпочав в неділю о 10½ год. рано наради в салі Яд-Харусім у Львові. В зїзді беруть участь відпоручники укр. акад. товариств і громад з Австрії і в Росії. Іменно в Росії прибули делегати укр. академиків з Києва, Харкова, Одеси, Москви, Петербурга, Томска і Дорпата, разом 13, а між ними дві студентки. На отвореню зїзду крім поверх чотирох соток академиків явили ся запрошені професори університету Колесса, Студинський і Дністрянський, пос. Трильовський і інші. Зїзд отворив акад. Роман Домбчевський, згадуючи про подібний зїзд з перед 10 літ і зазначаючи потребу нинішнього зїзду. Потім вибрано президію, до якої вийшли пп. Микола Залізник з Києва, др. Ст. Баран і Олена Охримович з Львова, Евг. Маєр з Черновець і Мик. Чайківський з Відня. Почетними членами президії вибрано проф. Грушевського, Дністрянського і Колессу з Львова, Смоль-Стоцкого з Черновець і Пулюя та Горбачевского з Праги. Потім слідували привітні промови. Перший промовляв проф. Колеса, по тім др. Трильовський від „Січнй“, делегат з Києва, дальше др. Озаркевич з Городка іменем „Това правників“, др. Раковский від „Львівської Русь“, п-і Малицька від жіночої громади, п. Чайківський від віденської „Січнй“, квінци відпоручник з Черновець і ради, Шехович іменем „Рускої Бєсїди“. Відтак наступило відчитуване телеграм, між ин-

шими від проф. Грушевського, проф. Пулюя і від укр. тов-а в Дорпаті. Раніші збори скінчили ся о год. 1½ по полудні, а о год. 7½, вечером вийшла ся знова саля Яд-Харусім учасниками зїзду, які урядили комерс. Численні тоасти і промови переплітали продукції оркестри тов-а „Основа“ і хору „Бандуриста“. Комерс тривав до пізньої ночі, а другого дня в понеділок від 9 год. рано відбувають ся довірочні наради делегатів при участі поверх 100 осіб в салі „Сокола“ при ул. Рускій. Наради скінчать ся в середу. Програму нарад становлять реферати і дискусія та ухвалене резолюцій на отсі теми: 1) Організація укр. молодіжи. 2) Справа укр. університету у Львові. 3) Засади суспільної діяльности укр. студентів. 4) Укр. студенти в суспільнім життю. 5) Проблеми укр. культури а студенти. 6) Наявна школа. 7) Жіночі школи в Галичині. 8) Народне і середнє шкільництво на Буковині. 9) Релігія і школа. 10) Видавництво для молодіжи. 11) Студенти а кооперація. 12) Значіне народного языка в життю народів.

— **Бл. п. Казимир гр. Бадені**, син Володислава і Кеклі з гр. Мірив, уродив ся в Сурохові, арославского повіта. Початкові науки побирав вдома у звисного польского письменника Яна Захаряевича. Університет кінчив в Кракові і там розпочав політичну службу при делегатурі намісництва. Покликаний потім до служби в міністерстві внутр. справ, повернув до Галичини в 1871 р. яко староста в Жовкві, потім в Ряшеві, а в 1879. став іменованим делегатом намісництва в Кракові. В 1883. був вибраний послом до сойму з більшої посілости з краківського округа а відтак з Золочіщини. Дня 20. жовтня 1888. іменовано его галицким намісником, а дня 29. вересня 1895. по упадку урядничого кабинету Кільмансега, покликав его цісар до утворення кабинету, в яким покійник обняв крім президії теку внутрішних справ. На становищу прем'єра оставав до дня 27. листопада 1897, почім уступивши, вернув домів до Буська і займав ся політичними справами о стілько, що був соймовим послом. Від довгих літ хорував на цукрову недугу, а в останних часах появило ся у него запнене жил. На ліченє поїхав до Карльсбаду, а повертаючи звідтам помер в дорозі в залізниці на середній удар. Причиною удару була томляча подорож в часі спеки. Покійник осиротив жену Марію зі Скишньських, сина Людвика Володислава, легацийного радника в Римі, і дочку Ванду, вдову по бл. п. Адамі гр. Красінським. В. є. п.!

— **8. чи 10. липця** Як відомо, юліанський календар, наикше календар старого стилю, ошизнює ся в порівнаню з сонішним роком так, що в 1582 р. ріжниця та виносилла вже 10 днів. Нині виносить оні вже 13 днів. Сю ріжницю усунув григоріанський календар, введений 1582 р., при ятній загально в цивілізованім світі особливо, коли ходять о датованє історичних подій. Для того всякий инший спосіб числення переводить ся в історії все на спосіб числення після григоріанського календара, так, як нпр. вересневий (візантійський) або мартовий рік, уживаний в давних руских літописях та документах, переводить ся все на січневий рік. Колиж отже битва під Полтавою відбула ся 27. червця 1709 р. після юліанського календара, після григоріанського був се день 8. липця. Протягом 200 літ оцінив ся юліанський календар о 2 дні, так, що 1809 р. 27. червця ст. ст. = 9. липця н. ст., а сего року 27. червця ст. ст. = 10. липця н. ст. Протягом століть буде ся ріжниця зростати так, що колись ріжниця полтавської битви випадє після григоріанського календаря і серпни. Одначє в історії такі скоки не можуть мати місця. Після григоріанського календаря відбула ся битва під Полтавою 8. липця 1709. іт 200-літні роковини с. р. випадали отже 8. липця, а не 10. хоч на сей день назначене було офіціальне торжєство в Полтаві і хоч сего дня вдали святоче число редакції „Галічаніна“ і „Діла“ зазначаючи, що сего дня припадають роковини сеї битви. Наша редакція вважала роковим днем полтавської битви день 8. липця н. ст., бо сей день є роковим днем сеї битви в історії, але тому, що дня 7. липця випало руске святю, так, що не мож. на булоб „Руслана“ датувати днем 8. липця, святоче число вийшло вечером 6. липця з датою слідуєчого дня (то є. 7. липця), яко навечеря полтавської битви. Тільки вважали ми відповідним сказати по сій причині, що святоче число „Руслана“ появило ся 7. а не 10. липця, як інші часописи.

— **3 Коломиї** пишуть нам: Не добром записує ся сегорічне літо в Коломиї й околиці. Як у цілім краю, так і ту не поскупила доля розспати щєдрою рукою і слєзи. Від давна вже томлять наш повіт почесні недуги. Пятнистий тиф забирає багато жєртв між ріжними верствами суспільности. З околиці надходять раз ураз гризні вісти про вєб ширєне: села й місточка нависає страшна Морєна й несе з собою смерть. А Коломия? Она якби сотворєна на гніздо такої недуги. Сеж звісна річ, що славна столиця Покутя аж кишить від бруду. Приїзний хоч би їз маленького, брудного місточка, наповненогї цибульним духом, затикає нїс, переходячи погані улїці Коломиї. Ринішоками плявуть брудними

струями помїї, які у нас — хочби й на найшорядніших улїцях, виливають прямо на улїцю, обмазуючи безцеремонно всякою гадю прокожих. Гноївка стоїть запліснїлими калабанями, а сьміте завалює цілими купами хідники. Перейдїть ся так серединою міста — от такимї більшими улїцями, як: Мнихівка або Шпитальна — вам рішучо закрутить ся голова від ріжних випарів. Прямо слів не стає на змалюване сеї погани. До того місто не має води. Купують її переважно у Жидів, які розвозять її за добрі гроші у гнилих бочках. Як вилляти воду з такої бочки, то по нїй плаває все якась слизька гідь, а добрі гоґожани мусять се пити. А магістрат? Ні чичирк!

Тому й ширять ся ту усякі недуги. Або ще Чорний Потік! Пливе собі серединою міста, розпосить гниль і задуху, бо він заступає канал, а коли вилле і повдирьєть ся до сїний домів, то можна поґратулювати тому, хто не занедужає. Впрочім ми могли би служити цілою низкою таких образків, та чи се поможе? Всевадний магістрат — се жидівські прислужники, дарма, що містови старають ся надати польский характер всякими шопками, народowymi фанами і т. д. А жиди не позволили би на очищенє міста. Попри тиф лютив ся мумє — що й до нині не вигас. Шкарлятина буєє собі спокійно передовсім по предмістях, а кору є над 600 випадків! Словом рай тай годі! І нема кого потягнути за таке до одвічальности. Додають ще лиха дощі і громи. Місто покрито ся грубою верствою болота, а грім оноді запалив одну хату і убив робітника при цєгольні. А короною всього є „льокалька“ — се бачите залізниця, що йде серединою міста. Дамить страшенно, пишати і шипити, що можна корчі дістати, отже й не дивно, що з часта полошать коні, а они калчать і убивають людей. От і маєте столицю Покутя.—а.

— **Фєстин львівского „Сокола“**, який відбув ся вчєра у „Грувда“ попереджений дощем вдав ся гарно і зібрав значне число гостей як зі Львова так і з Винник. Загостили також на єю забаву закордонні Українці, що прибули на зїзд академічної молодіжи та майже всі учасники зїзду. Забава при музиці протягнула ся поза 10-ту годину в ночи. Велику цікавість викликали перегони наколесників, до яких зголосило ся п'ятьох. До перегонів стануло лише чотирох наколесників. Дорогу 2.500 метрів по пісках і горбах переїхано в 12 мінутах. Перший прибув до мети п. Клям Гутковский, а зараз за ним п. Микола Венґжин Перший з побідників дістав медалю срібну позолочєну, а другий срібну.

— **Прив. руска жєньсна гімназія СС. Василянєк** з правом публичности у Львові. Дирекція сеї гімназії видала друком звіт за мінувший рік шкільний. Перед урядовою частиною звіту поміщена розвідка проф. Ів. Боберского про „ситківку (Lawn Tennis)“ з ілюстраціями, яка займає 47 сторіц, вел. вісімки. В урядовій часті звіту вичислені на вступі учителі гімназії, яких крім директора о. Ст. Кархута, є 10 до обовязкових а 6 до надобовязкових предметів. Дальше слідує хронїка заведеня, план науки, списє бібліотеки, списє приборів кабинетів природописного і фізикального і т. п. Вкінці подано статистику учениць. В останнім шк. році було з кінцем року 88 учениць публичних і 15 приватисток а се в пригот. класі 11, в 1 кл. 28+7, в II кл. 22+7 а в III кл. 27+1. При класифікації узвано 28+4 здібними з відзначенєм, 37+10 здібними, 9+1 здібними в загалі, 2 нездібними, 1 дістала поправку, а 5 має здавати доповнюючий іспит. Стає родичів учениць: 48+8 дочкі сьвячеників 22+2 дочкі урсдників, 5+1 народних учителів, 3+4 селян, 3 літератів, 3 держ. слуг, 2 прив. уряди. 1 власт. більшої посілости, 1 купця. Місцє побуту родичів: Львів 26, львівский повіт 5+1, з Угорщини 4 приватистки, а родичі решти дівчат перебувають в інших повітах Галичини.

— **Класифікація в рускій гімназії в Коломиї** виказує ось такі дати: Класифіковано усіх 725 учеників + 15 приватистів. Відзначаючих було 74+1; здібних до виспїи класи 526+8; взагалі здібних 41+1; нездібних (рівнає ся злії класі при давнійшій класифікації) 52+1 (7.017%), поправок 26+4, неклассифікованих 6. Замітимо, що по мысли найновіших розоряджєнь у назпій гімназії поправок з деяких предметів нема; хто має другу класу з одного такого предмету, сей переходить до виспїи класи як „взагалі здібний“, але рік по рокови не може мати злїи класи з того самого предмету. — в противнім разі мусить повторити класу.

— **Пожар**. У Вижниці на Буковині згоріло оноді поверх 60 домів. Біля 150 родин остало без даху.

— **В Голоску великім** під Львовом отворєно оноді першу в Галичині літну лічницю для хорих на сухоти. На отворєню явили ся крім видлу тов-а „Борба з грузулавою“, яке подбало єю лічницю, ще многі гості і представники лікарських товариств. Посьвяченя лічниці, яка складає ся з двох деревяних б'єраків, довершив о. архієп. Теодорович. Удержанє в лічниці є для бідних хорих даровє.

— **Дивний винахід**. „Новая Русь“ доносить, що одєв варшавский Поляк винайшов спосіб запа-

лована мін при помочи електричності без дроту. Війскові круги зробили пробу і дійсно міна вибухла, коли з віддалі 10 верстов (18 км.) спрямовано електричні лучі в сторону міни. Міна має відповідно настроєну кабелю, яка запалює ся під дуже точно означеною силою току електричності. Так само запалено з віддалі електричні лямки, які горіли доти, поки винахідник хотів. Очевидно, що в Росії, державі бомб і замахів, такий винахід є небезпечний. Тому винахідника мали перевезти до Петербурга і дати під строгий догляд поліції.

— **З Коломиї** пишуть нам: Ще Дудикевич не вибрав ся з Коломиї, а вже кацапський штаб поблагословив наш город господином Гецевим, що прийшов сюди недавно як учитель польської гімназії. Сейчас розпочав він „діяльність“. Польська гімназія — як говорять загально — за его старанем наповнить ся нашою рускою молодіжю. Має се бути будучий кацапський нарибок, якого хоронять таким способом перед „українцями“. Тількиж біда, не всі слухають маститого господина. Сьвященик Р. — дарма, що рускій — висьміяв пр. Гецева, коли він запропонував ему дати діти до польської гімназії. Вагалі не богато его слухає, але все таки деморалізація ширить ся. Та „господинові“ якое не ведець ся. Оповідують про якое „ланитобатіє“, яке мав потерпіти Гецев. Чи оно так було, не можемо сказати документно, але в кожній поговорці є хоч трошка правде. **М.**

Оповідки.

— **З Тернополя.** Підписаний виділ просить впов. родичів, які наміряють образовати свої донечки в Тернополі, аби найдалше до 25. липня зголосили на адресу о. проф. Застирця в Тернополі (який подає всякі інформації), чи віддають свої діти до Інститута Ярославни, який тов-о основує (доплата місячна 50 К). Під сею адресою належить зголошувати панночки до I або II жіночої, рускої гімназії. Наколиб зголосилося відповідне число панночок до жіночого руского семінара, то виділ отворив би і свою школу. *Виділ тов-а Інститута жіночий ім. княгині Ярославни в Тернополі.*

— **З Бусьна.** Читальня „Прсьєвіти“ устроює в четвер дня 22. с. м. в салі „Касина“ ачат. виставу іменно чотири одноактівки з „Жартів“ Антона Чехова: I) „Ведмідь“ і II) Ювілей“ в перекладі В. Добровського, III) „Сватанє“ і IV) „Лихо від тютюну“ в пер. Леоніда Пахаревського, — а по представленю заходом академ. молодіжи „вечерницї з танцями“. Запрошена вже вислава ся, а хто би не отримав, зволить віднести ся до виділу Читальні. Дохід на будову власної салі. О численну участь просить Виділ: *о. Гр. Словицький, голова. Петро Жолтанський за секретара.*

— **Іменована.** Цісар надав радникови кр. суду і начальникови повіт. суду в Богородчанах Михайлови Кудьчицькому з нагоди перенесеня его в стан супочинку титул радника висшого суду краєвого. Міністер внутр. справ іменував рахункових радників Ад. Янішовського і Кар. Балцера надрадниками, а рах. ревідента Кар. Грацку рах. радником у рахунк. відділі львівського намісництва. — Цісар надав приділенням до служби в міністерстві справедливости радникам кр. суду др. Ерн. Дубовому та Ізидор. Дедикевичови титул і характер радників висш. кр. суду з увільненням від таксі. — Міністер судівництва іменував міністерияльним секретаром в міністерстві судівництва радника кр. суду Влад. Міллера у Львові. — Президія гал. кр. дирекції скарбу іменувала рах. офіціялів: Сильв. Міллера і Каз. Кохманського рах. ревідентами в IX кн. рангі; рах. асистентів: Вікт. Шміда, Мих. Матковського, Фел. Баландона та Ігн. Раделього рах. офіціялами в X кн. рангі; рах. практикантів: Вікт. Климовича, Жигм. Спиродовича, Дона Данчеса і Стан. Новака рах. асистентами в XI. кл. рангі при галицьких властях скарбових.

— **Заряд бурси імени св. Володимира в Самборі** розписує конкурс на поміщенє 50 вихованків. З тих приймєсь 20 за оплатою вписового і на лікаря одноразово 3 К і що місяця 3 К грішми, та достарчуванєм харчів після уложеного вказу, а 30 за оплатою 24 К місячно, плачених згори. Приймєсь вихованків місцевих шміл, що викажуть ся добрими успіхами в науках і похвальними обичаями. Перед вступленєм до бурси піддатись мають лікарским оглядинам і вказатись відповідною скількістю біля і постелию. Заряд бурси дає удержанє, опіку і надзір. Поданє з долученєм свідощтва, зобовязанєм підписаним через вітця або опікуна належить внести найдалше до 15. серпая с. р. під адресою: *Виділ бурси імени св. Володимира на руки п. Теодора Біленького, професора п. к. сем. учит. в Самборі. — Від Виділу бурси ім. св. Володимира в Самборі 10. липня 1909: о. М. Ортинський, Теодор Біленький.*

— **Конкурс.** Виділ бурси ім. св. Володимира в Самборі пошукує господаря до веденя кухні. Зголошеня приймєсь найдалше до 30. липня, а

умову заключать ся по розсмотреню поданих умовій. — Від Виділу бурси ім. св. Володимира в Самборі (10. липня 1909). *о. М. Ортинський, Т. Біленький.*

Телеграми

з дня 13. липця.

Полтава. В пятницю прибув ту цар Микола з 6-ма великими князями на полтавській ювілей. Торжества тривали три дни.

Царгород. Возний суд запевняє, що знесе стан виїмковий дня 23. липня, наколи то припадає річниця повного заведеня конститудії.

Петербург. Від вчєра заслабло 107 осіб а 53 умерло на холеру. Загалне число хорих вносьть 721 осіб. Супротив урядових повідомлень доносять, що слабість страшно розширює ся навіть в околиці Петербурга, пр. в Царскім Селі було вже кілька випадків.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати

про ціни збіжа і продуктів у Львові

від 5. до 11. липця 1909:

	за 50 кг.
Пшениця	13.75—14.25 К
Жито	9.60— 9.85 К
Ячмінь броваряний	8.40— 9.00 К
Ячмінь на пашу	7.70— 8.00 К
Овес	9.85—10.25 К
Кукурудза	0.00— 0.00 К
Просо	0.00— 0.00 К
Горох до вареня	10.00—11.25 К
Горох на пашу	00.00—00.00 К
Бобик	7.50— 8.00 К
Конюшина червона	75.00—85.00 К
Конюшина біла	40.00—60.00 К
Конюшина шведска	75.00—85.00 К
Тимотка	34.00—38.00 К
Ріпак зимовий	13.75—14.00 К
Насіне конопл.	10.00—10.50 К
Хміль	27.00—35.00 К
Насіне льянє	11.00—11.25 К
Льянка	10.00—10.50 К

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицького князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Історично-критична аналіза. Львів 1901. 16° ст. 18. — Ціна 10 сот.

Прешбурський зїзд в справі спадщини по Бабенбергах. (Причинок до історії великого австрійского безкоролїва). Львів 1903. 8° ст. 27. — Ціна 30 с.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Литовско-руский. Історична монографія. Жовква 1905. 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Zygmunt Klejstutowicz, książę starodubski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Bogurodzicza dzewiczka a історичні висновки д-ра Щурата. (В інтересі історичної правди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичні причинки. Розвідки, замітки і матеріяли до історії України-Руси. І. Жовква 1908. мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Історичний розвиток імени українсько-руского народу. Львів, мал. 8° ст. 41. Ціна 40 с.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Висока ц. н. Рада шкільна краєва апробувала видана Руского Товариства педагогічного і поручила їй до бібліотек шкільних і на нагороди пильности для дітий розпорядженєм з дня 21. мая 1909 ч. 28.377.

В Рускім Товаристві педагогічним набути можна:

1. Книжочки на премії в ціні від 0.10 с до 2 К 20 с.

2. Молитвенники по 40, 60, 70, 80 с, 1 К і 1 К 20 с.

3. Образки з молитвами і без — сотка від 1 до 10 К.

4. Медалики і хрестики сотка від 4 К до 20 К.

Через Товариство педагогічне можна замовляти також польські книжки.

Адресувати: Руске Товариство педагогічне у Львові.

Руский молитвенник

красне нове виданє для старших, молодших і пань — по ціні 40 с, 60 с, 70 с, 80 с, 1 К і 1 К 20 с продає

Руске Тов-о педагогічне у Львові.

РУСИНИ! Жадайте у всіх трафіках, торговлях і крамницях лише туток і паперців з першої галицько-руської фабрики Евгєна Біленького в Збаражї.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по сьвящениках.

Держім ся покликку:

Свій до свого!

Телефон 788. — Конто щадницї почтової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечєнь

„Дністер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпечєня будинків, збіжа і знярядів господарских, від шкід огневих під корисними услївьями,

числить умірковані премії за обезпечєня,

ліквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

удїляє обезпечєним членам з річної надвижки зворот.

За рік 1908 припадає на користь членів зворот 15%.

Полїси „Дністра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицька Каса Опадности, Руска Щадниця і инші каси опадности.

Через „Дністер“ можна асекуровати ся на житє в Товаристві взаїмних обезпечєнь в Кракові. Інформації до обезпечєнь удїляють агенції „Дністра“.

Зголшеня письменних господарів о агенцію приймають ся тільки з таких громад, де еще не робить инший агент „Дністра“.

Фонди „Дністра“ 31/12. 1908 вносьть: Фонд резервовий і резерва премій К 1,865.540.—; инші фонди К 458.564.—; разом К 2,324.104.—

Манцелярії Товариства отворені для сторін від год. 8.—3.

Розклад залїзничих поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночи
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Тарнога	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Черновець	8:05	—	2:05	5:58	9:30
Черновець	—	—	—	6:40	12:20
Станіславова	5:45	—	—	—	—
Коломні	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:45	4:25	—	11:00
Пустомит	7:29	11:45	4:25	10:15*	11:00
Самбора	8:00	9:57	2:00	—	9:00
Любіня	8:00	9:57	2:00	9:00	11:45*
Рави рускої	7:10	12:40	4:50	—	—
Янова	8:05	1:15	5:00	9:25	10:10†
Брухович	7:10	10:05A	1:48B	4:50	8:20
Брухович	8:15	12:40	3:27B	5:30†	9:35B
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50
На Підзамче:					
З Підволочиск	7:01	11:40	2:00	5:15	10:12
Бродів	7:01	—	2:00	5:15	10:12
Курович	—	—	11:19	—	9:39
Винник	8:07	—	11:19	3:26	9:39
Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечер	в ночи
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Гяшева	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	8:00	11:10
Черновець	6:10	9:35	—	—	10:38
Черновець	—	9:10	2:23	—	2:50
Станіславова	—	—	2:50	—	—
Коломні	—	—	—	6:00	—
Стрия	7:30	—	1:45	6:55	11:25
Пустомит	7:30	10:35*	1:45	6:55	11:25
Самбора	6:00	9:05	—	3:40	10:45
Любіня	6:00	9:05	2:15*	3:40	10:45
Рави рускої	6:14	11:05	—	—	11:35B
Янова	8:20	10:10	1:37†	3:40	6:30
Брухович	7:21	11:05	2:30B	5:50†	8:34B
Брухович	6:14	9:00A	12:41B	3:45	7:10
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15
З Підзамча:					
До Підволочиск	6:35	11:00	2:31	8:29	11:39
Бродів	6:35	11:00	2:31	8:29	—
Курович	—	7:13	—	2:52	—
Винник	5:44	7:13	1:30	2:52	—

ЗАМІТКА: Поспїшні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в недїлі і сьвята від 16/8 до 18/8. А) Лише в недїлі і сьвята від 1/8 до 31/8. — Б) Лише в недїлі і сьвята від 1/8 до 30/8. — В) В недїлі і сьвята а від 1/8 до 30/8 щодєнь. — Г) Щодєнно від 1/8 до 31/8. — З) Лише в недїлі.

